

นิทานวันพระ เรื่อง "หลวงตา" กับ "เด็กวัด"

วันหนึ่ง หลวงตากลบจากการบิณฑบาต เจอเด็กวัดนั่งร้องไห้ หลวงตาทถามว่าเป็นอะไร เจ้าเด็กน้อยก็บอกว่า เขาใส่ร้ายว่าเป็น "ชโมย" เขมเป็นคนทีเข้าไปปลงवादเช็ดถูในหอพระบ่อยๆ พอเงินในหอพระหายไป ทุกคนก็ทว่าเขาเป็นคนชโมยเฉย "ทั้งทีผมไม่ได้ทำ แต่ไม่มีใครเชื่อผมเลย" เจ้าเด็กน้อยร้องไห้สะอึกสะอื้น หลวงตานั่งปลอบเด็กวัดเป็นปริตนาธรรม"เจ้ารู้ไหมว่าในต้อเรามีคนอยู่ ๓ คน คนแรกคือคนที่เราอยากเป็น คนที่สองคือคนที่คนอื่นคิดว่าเราเป็นและคนที่สามคือตัวเราที่เป็นเราจริง ๆ"เจอปริตนาธรรมเข้า เด็กวัดก็นิ่งฟัง หลวงตาบอกว่า เราทุกคนส่วนมี "ความฝัน" และ "ความฝัน" เป็นสิ่งสวยงาม เป็น "พลัง" ให้เราก้าวเดิน บางคนอยากเป็นนักร้อง ดารา บางคนอยากเป็นนักธุรกิจร่ำรวย นั่นคือ "คนแรก" ทีเราอยากเป็น ส่วน "คนที่ ๒" นั้น เราไม่ได้คิด ไม่ได้ฝันแต่ "คนอื่น" เป็นคนกำหนด มองว่าเราเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ บางครั้งก็ "ดีเลิศ"จนเราอาย เพราะจิตสำนึกบอกเราว่า "ไม่จริง" บางครั้งก็ "เลวร้าย"จนแทบจะรับไม่ได้ เพราะเรารู้ว่าไม่ได้เป็นเช่นนั้น

.....เจ้าเด็กน้อยนั่งฟังอย่างตั้งใจ หลวงตาสอนว่า "คนที่ ๒" ในตัวเรา เรากำหนดไม่ได้ เพราะเป็นโลกในมือคนอื่น บางคนก็มองเราดี บางคนก็มองเราในแง่ร้าย มองผ่าน "กระจกสีดำ" ในใจตัวเอง "เจ้าต้องจำไว้นะ ทุกครั้งที่เราว่าคนอื่นเลว คนอื่นไม่ดีก็เท่ากับ เราประจานความมืดดำในใจเราออกมา" หลวงตาสอน "ดังนั้น ถ้าเราเห็นใครทำไม่ดี จงเตือนตนเองเสมอว่า อย่าทำ อย่าเลียนแบบ" "แล้วเราต้องทำอะไรครับ เมื่อเจอ คนแบบนี้เรื่อย ๆ" ลูกศิษย์ถาม หลวงตายิ้ม "ให้นึกถึง "คนที่สาม" ที่อยู่ในตัวเรา" นั่นคือตัวเราที่เป็นเราจริง ๆ หลวงตาสอนว่า ต้องพยายามเข้าใจจิตใจมนุษย์ เรียนรู้ ว่า ความเข้าใจผิดนั้นมีโอกาสเกิดขึ้นได้เสมอ "เราห้ามใจใครไม่ได้ แต่ให้คิดเสมอว่า สิ่งใดที่เราไม่ได้ทำ ไม่ได้คิด ไม่ได้เป็น เราก็ไม่ควรให้ความสำคัญกับสิ่งที่คนอื่นยัดเยียดให้ และเขาเหล่านั้นเป็นคนที่น่าสงสาร มีเวลามากในการมองคนอื่น แต่ไม่มีเวลามองตัวเอง" หลวงตาลูบหัวเด็กน้อยเบา ๆ "จงแผ่เมตตาให้เขาไป"